

tragtning af den Stilling, hvori Landet ligger paa det Omraade i dette Øjeblik, undskyldeligt, at man fra Handelens og Industriens Side — og det gælder for øvrigt overhovedet alle Erhvervsgrene — er parat til øjeblikkelig at gribe en Chance, naar den viser sig. Det vil vi alle kunne være enige om. Jeg nævner udtrykkelig, at det ikke alene er Handel og Industri, der her er interesseret. Ikke mindst fra denne Side har man efterhaanden mere og mere nærmet sig det Standpunkt, at til syvende og sidst er det maaske, i Øjeblikket i alt Fald, mest Landbruget, der maa ønske en saadan Overenskomst. Man har nævnt de store Frøpartier; man har nævnt et Tal paa ca. 15 Mill. Kr., som vi vilde kunne sælge Frø for til den russiske Sovjetregering. Det er naturligvis rigtigt, at der ogsaa for Landbruget er vigtige Interesser at varetage her, men man maa, som sagt, ikke stirre sig blind paa dette, at der muligt i Øjeblikket kan laves en Handel. Der er vist ikke stor Sandsynlighed for, at vi kan sælge Frø for 15 Mill. Kr. og faa Pengene udbetalt kontant; men selv om det bliver et meget mindre Beløb, er det klart, at hvis der her tilbød sig en betydelig Chance, maatte vi gribe den. Men vi maa ikke tage dette Tilfælde isoleret, men se det under den Synsvinkel, hvorledes det vil gaa for hele Samfundet, naar vi indgaar en Overenskomst som den, der her er Tale om, at vi kunde have faaet sluttet i Stockholm med Russerne.

Der er blevet oplæst et Par Breve, der var sendt til et Frøfirma her i København med Meddelelse om, at den Bestilling af Frø til Rusland, der havde været Tale om, ikke kunde blive til noget. De Breve, det ærede Medlem Hr. Stauning oplæste, tager jeg nu ikke alt for højtideligt. Jeg ved nemlig, hvorledes man i dette Øjeblik paa alle mulige Omraader forsøger paa i Anledning af dette Spørgsmaal at lægge Pression paa den danske Regering og Rigsdag. Jeg kan meddele det ærede Medlem, at jeg har modtaget andre Meddelelser, der gaar ud paa, at selv om man ikke kan afsætte det hele, der har været Tale om her — for de 15 Mill. Kr. —, kan der være Udsigt til, at vi kan afsætte for et betydeligt Beløb. Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Stauning, at Danmark er en aaben Bod, vi sætter ingen Skranke for, hvad der kan udføres her fra Landet; og ifald de virkelige har Brug for Frø i Rusland, er der vist ikke stor Sandsynlighed for, for saa

vidt det vil tjene deres egne Interesser, at de ikke, selv om de ikke har nogen Overenskomst, kommer og henter Frø her i Danmark.

Jeg tror, som sagt, at man maa se disse Forhandlinger under den Synsvinkel, at man ikke alene fra dansk Side er interesseret i at faa en Overenskomst, men at man ogsaa fra russisk Side af de mange Grunde, som den højtærede Udenrigsminister fremførte, er interesseret i at faa en Overenskomst med Danmark, selv om det er et mindre Land, der her er Tale om. Der forekom for Resten en lidt mærkelig Udtalelse i det ærede Medlem Hr. Staunings sidste Foredrag, idet han sagde: den sølle Handel, Danmark i det hele taget kan præstere. Selv om Landet er lille, synes jeg ikke, man skulde benytte saadanne Udtalelser. Det er ikke saa ringe en Omsætning, Danmark har med Udlandet i det hele, vi hører til de Lande, der netop forholdsvis er oppe paa en meget stor Omsætning.

Man kan ikke bedømme hele den Situation ved at pege paa, at der er visse Leverancer, vi muligt gaar Glip af i Øjeblikket. Vi maa, naar vi afslutter en Overenskomst, se paa, hvorledes den vil komme til at virke ud i Tiden for et længere Tidsrum. I det hele er det min Opfattelse, at man under de forvirrede Forhold, som de hidtil har haft, og som de antagelig fremdeles har i Rusland, skal optræde med største Forsigtighed, og jeg anerkender i høj Grad netop den Forsigtighed, der har præget Regeringens hele Holdning under de Forhandlinger, her er Tale om. Jeg synes, uden at jeg i øvrigt skal komme dybt ind paa, hvad den højtærede Udenrigsminister paa en udmærket Maade forklarede, at der i alt Fald er visse Ting, ved hvilke man i særlig Grad maa sætte Fingeren og spørge: Kan vi lade det passere, uden at der sker noget virkeligt, saa at vi kun faar en Udtalelse, der jo til syvende og sidst ikke er ret meget værd. Naar man f. Eks. tænker paa de efter vore Forhold mægtige Tilgodehavender — ikke i Form af rede Penge, men Værdier —, som vi har i Rusland, idet jo Tusinder af Danske var beskæftiget baade i det europæiske Rusland og i Sibirien — og man har nævnt Tal paa ca. 400 Mill. Kr. —, kan man saa lade hele det Spørgsmaal passere ved blot at faa en Udtalelse om, at der ved denne Overenskomst intet er præjudiceret? Det er dog et Spørgsmaal, om man ikke i den Henseende maa for-